

Do třetice všeho špatného aneb návrat ztracené dcery

S těžkým srdcem chápu se pera, abych napsal těchto posledních pár slov, v nichž se ještě jednou pokusím zachytit jedinečné schopnosti svého přítele ... pardon, pokusím zachytit jedinečnou atmosféru a události spojené s letošním I.Questem. Srovnání se smrtí Velkého detektiva by bylo pro nejtvrdší jádro pravověrných fanoušků jistě rouhačstvím, leč i my přicházíme o něco velkého, něco důležitého, něco, co se stalo součástí našeho běžného života a téměř tři čtvrti roku nám týden co týden dávalo zábavu. A to teď skončilo. Můžeme jen doufat, že nebudeme muset čekat, tak jako fanoušci Johna Hamishe, na pokračování – nepočítaje retrospektivní román – dlouhých deset let.

Začínám obšírněji, protože letos ani jinak začít nejde; jak jsem již psal, I.Quest byla skoro devítiměsíční událost a zachytit vše co nejvěrněji, to vskutku nějaký čas zabere. Na rozdíl od jiné, podobně dlouhé záležitosti, však pro úspěch není tak důležitý start (alespoň z pohledu mužského), jako právě finiš. Ale k tomu máme ještě daleko.

Předstartovní úlohy nás doslova pohltily a týden co týden jsme netrpělivě čekali na půlnoc z neděle na pondělí. Tento čas se postupně posouval na nedělní večer a posléze i odpoledne, zřejmě dobrotivý tým organizátorů nechtěl učit soutěžící ponocovat. Já za tím však vidím *lobbying* Martina, který, jsa zvyklý brzo vstávat (tedy i logicky brzo spát), těžce nesl, že sova Marešová usíná až ve dvě a leckdy stihne hádanku vyřešit (a samozřejmě se na telegramové skupině o řešení podělit) dříve, než sám nabyde stavu bdělosti.

Postupem týdnů se stávalo, že nějaké hádanky zůstaly neprolomeny, a tak následoval logický krok. Pravidelný pondělní *brainstorming* od dvanácti hodin v zasedačce nesoucí pro tyto účely příznačný název *brainflak*. Poznámka autora – dodnes komolím název na brainflank, protože mi to připomíná žrádlo. Se slzou v oku jsem tento „*meeting*“ minulý týden nadobro mazal ...

Několikrát jsem použil slovo my, ale kdo je vlastně my? Kdo je DWH a crm? Inu DWH je já, Jirka Mareš, sice od loňska výrazně méně, ale pořád tlustoch, potom Martin „MacGuyver“ Hamouz a nakonec Jarča Salavcová – letos už s přezdívkou. Nicméně tu si samozřejmě vymyslela sama, protože to my bychom si nedovolili. Nadále „Vačice“ (kecám, stejně pořád budu psát Jarča). DWH část týmu má tu výbornou vlastnost, že v nové agilní struktuře Datového Tribe-u České Spořitelny jsme všichni tři chapter leady, a proto se dá příprava na I.Quest schovat za poradu CL. Pokud to, Martine (náš tribe lead, poznámka autora), čteš, pak věz, že „se dá“ znamená „by se dala“, samozřejmě jsme toho nikdy nezneužili. Jak říká Ludvík v Okresním přeboru „ČESTNĚ!“

No a tým CRM se pak skládá z Miloše Sapáka a Pavly Plačkové. A protože oni jsou v jiném oddělení, přezdívky nám neřekli, ergo je nepoužíváme.

A proč je *crm* vlastně tak malinké? Tím maličkato popřeme předchozí bod. Druhá část týmu totiž ne zcela sdílela naše nadšení z předsoutěžních úloh, skrývají to pod záminkou spousty práce. Na

„kickoffu“ jsme se ještě všichni sešli, ale poté už to bylo výrazně slabší. Jak plynul čas, a kolegy jsme čtvrt roku neviděli, začali jsme jako reálnou variantu brát to, že pojedou soutěžit pouze DWH část. Dokonce ani přejmenování telegramové skupiny z DWH a crm na **DWH a crm (s výhradou)** nepřineslo kýžené ovoce, a tak chtě nechtě přišel rozhodující moment. Svolali jsme poradu se slovy „**Come at once if convenient - if inconvenient come all the same.**“ Ano, Jarčo, prosazují svého oblíbeného detektiva oproti tvému (ale všichni víme, že jeho Agatha vymyslela – na rozdíl od reálné postavy SH), i chápou Tvou snahu zavděčit se *Tvůrcům*, je to chvályhodné (poznámka autora – stejné iniciály Hubka Pavel a Hercule Poirot nejsou náhodné), ale já od toho neustoupím, pamatuj si to, neustoupím! K údivu nás všech byla odezva více jak pozitivní. Miloš i Pavla dorazili. Miloš oznámil, že z pracovně-rodinných důvodů musí v týmu skončit, ale Pavla se pochlapila, a zůstala s námi. A dokonce jsme se dohodli, že s námi vyrazí i v červnu na sběr předsoutěžních mincí. Suma sumárum, tři kusy DWH a jeden crm, proto malá písmenka.

A co vlastně zkratky znamenají a jak se čtou? To je otázka, kterou slyšíme často, téměř dnes a denně. Kdybych dostal při každé otázce korunu, tak ... jsem stejně chudý jako teď, nikdo se nás na to nikdy nezeptal, všem je u sedinky, co zkratka znamená a o to více, jak se to vlastně čte. Ale nám je to fuk! My vám to stejně řekneme (ano, pro rýpaly, napíšeme, papír /byť vyrobený v Čechách, pchěéé, Jarčo/nemluví). Takže DWH je Data Warehouse, správně dývíejdž, ale my to čteme česky dévéhá. No a crm je customer relationship management, správně síárem, my však říkáme crm.

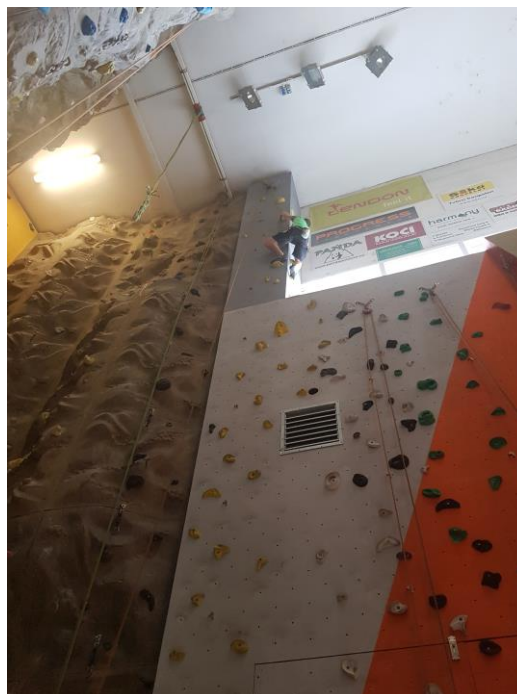
Takže majíce informaci o tom, že žádná další předsoutěžní řada se neplánuje a majíce dostatek informací ke všem dalším řadám, vyrazili jsme směr Písek. Ano, opět jsem opomněl jednu podstatnou poradu CL přes oběd, kde jsme kromě vyřešení *koncepte edukace developerů v souvislosti se strategickými cíli architektury se zvláštním přihlédnutím ke Kardašově Řečici* stihli i mimoděk navštívit několik míst spojených s Františkem Křížkem, ale pro naše účely se spokojíme s tím, že kýžený kód jsme získali.

Ještě den předem nebylo zcela jisté, v jaké sestavě přesně vyrazíme, protože Jarča ve strachu o jezevčíka, syna a zase jezevčíka předstírala záchvaty sociopatie, ale nakonec se přeci jen nechala přesvědčit, a tak jsme po poledni vyjeli kompletní. Jelikož náš kolega, Písečák Jarda, přezdívaný Jerry, v sobotu vdával dceru, bylo jasné, že přespání u něj není reálné, a proto jsme jako místo azylu zvolili ubytovnu honosně se nazývající hotel Buly. *Fahrplan* byl jasný. Zaparkujeme někde blízko „pavilonu“, poté se Martin zhoupne na laně a nakonec přeparkujeme ke stadionu, „slízneme“ Ševčíka, ubytujeme se a půjdeme zkontrolovat úroveň pivovarnictví v jižních Čechách.

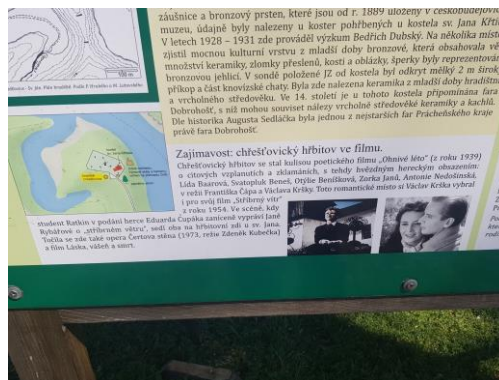
Zaparkovali jsme, jak říká RIK, u „dycky kamenného“, a kochajícím se tempem jsme přešli vodu, kde Pavla uviděla svůj oblíbený podnik U Johanky. Protože nás netlačil čas, dali jsme si v klídečku kafičko (oni) a kolu (já), nakoupili pár dobrot a lehkou nohou vyrazili k pavilonu. Bohužel byla tak lehká, že během těch pár minut nás našel – na radaru do té doby neviditelný – přívalový déšť jako několik krav, takže jsme během pár vteřin byli durch a čekali půl hodiny, než to přejde. Dobrá nálada nás ale neopustila, a tak jsme pokračovali ve vytýčené trase. Pravda, získání kódu bylo vzhledem k deseti číslům vody o trochu složitější, nicméně s tím jsme si lehce poradili a vyrazili zpět k autu, abychom

vyšplhali (myšleno samozřejmě MacGuyver) na Lucinku. Po cestě jsme ještě vyfotili Jarču u sochy na mostě, aby tak získala kešku, a jeli jsme.

V lezeckém centru jsme na obsluhující slečnu marně mrkali a šeptali jí do ouška I.Quest, ale ona se zatvrzele tvářila, že neví, oč jde. Tato póza nás však neodradila a ve snaze ušetřit za každou cenu vlezné, jsme zavolali na číslo instruktora. Ten nám k naší nevoli řekl, že ví, oč jde, ale že vstup platit musíme. Pln rozčilení – samozřejmě za Martina, já jako divák jsem platit nemusel, ale jsem empatický! – jsem alespoň v šatně posbíral spočitatelné množství zelených ubrousků na ruce, které se krásně hodily k vysoušení bot. A abych alespoň zažil sportovní atmosféru, sundal jsem si boty a jal se jistící Jarču a šplhajícího kamzíka povzbuzovat. Dokonce jsem přispěl i cennými radami typu „lez až úplně nahoru, je to těšně pod stropem“ a ještě cennějšími „ty vole, slez pět metrů dolů, je to na tom rantlu“. Martin s elegancí jemu vlastní slezl, jednou rukou vyfotil kód, druhou nám zamával a logicky, popíraje zákony gravitace, a vylučuje genetické anomálie, žádnou další se nedržel.

Mohli jsme se tak přesunout k naší noclehárně. Nejprve jsme v rychlosti „vyplenili“ hřbitov u stadionu, hodili bagáže do pokoje a rozhodli se změnit plány. Před pijatikou, tedy před senzorickou degustací, jsme se rozhodli navštívit i další dvě místa, která jsme měli původně plánována na zítřek. Tedy rybníčky a další krchov. Jediným problémem, který stojí za zmínku, bylo praktické ověření mé alergie na peckoviny; třesně trhané na vyhlídce nedaleko Temelína mi další cestu na deset minut vcelku znepříjemnily. A vůbec to nesouviselo s radiací, byl to běžný druh třešní dosahujících velikosti meruněk – *Prunus avium magna*!

Majíce oba předsoutěžní kódy, vrátili jsme se hrdě nazpět do Písku a vyrazili do víru velkoměsta. Konkrétně jsme vzdušnou čarou urazili dlouhé dvěstědvacet dva metry, než se Martinovi zalíbila hospůdka Ostrov, kde bylo třeba doplnit tekutiny. Test však dopadl zhruba stejně, jaký dělala estetický dojem silným deštěm poznamenaná svatební dekorace. Ano, zde měl Jerry druhého dne hostinu.

Opustili jsme tak nevyhovující nálevnu a vrátili se zpět k povrchním zájmům, konkrétně k řadě T, která by mohla souviset s Putimskou branou, resp. vlajkou, která je součástí každého videa. Inu, *Tvůrci* jsou záludní. Leč ani zevrubný průzkum nic nepřinesl, a tak jsme se ještě podívali na sprejerskou řadu, prošli si uličku u domu U Koulí, zasmáli se nad starým QR kódem a pokračovali ke Křížíkově elektrárně, umně zachycené v Silvestrovském bonusu.

Neradi, přiznali jsme porážku, neb ani tady žádný štítek týkající se řady T nebyl. Už nám zbýval jen poslední krok programu, hradební pivovar. Jenže člověk míní, MacGuyver mění, co čert nechtěl, cestou se vyskytovalo na první pohled nezajímavé zařízení nesoucí název Café Balzám. Martin, veden primárním pudem, najisto vstoupil a zjistil, že zde se točí jihočeský *Hulvát*. A toho musíme ochutnat! Naštěstí s námi byly dvě dámy, a tak jsme – v obležení asi pětadvaceti *fuj, ženských!* – (snad) nevypadali jako gayové, natož buzeranti. Nicméně ani tak jsme neunikli zájmu obsluhujících děvčat, kterým se Martin evidentně zalíbil. Ten, nepoznav prvotní podstatu onoho zájmu, jim začal pouštět video z řady T. Dívky, očekávající zcela něco jiného, přesto zachovaly dekorum a odvětily, že místo neznají. Protože jsem však cítil stísněnou atmosféru, využil jsem momentu, kdy byl Martin na záchodě, a dívkám vyložil skutečnou pravdu. Vysvětlil jsem, že nejsme ani blázni, ani debilové, ale že jsme čtyři sourozenci a snažíme se nalézt náš rodný dům, abychom tak naplnili otcovo přání, skrývané do vymyšlené šifrovací hry. Bůh sud', jestli nám dívky uvěřily, faktem ale je, že při odchodu nám přály hodně štěstí, že nám drží palce a budou na nás myslet. No, alespoň jsou Písečáci zdvořilí.

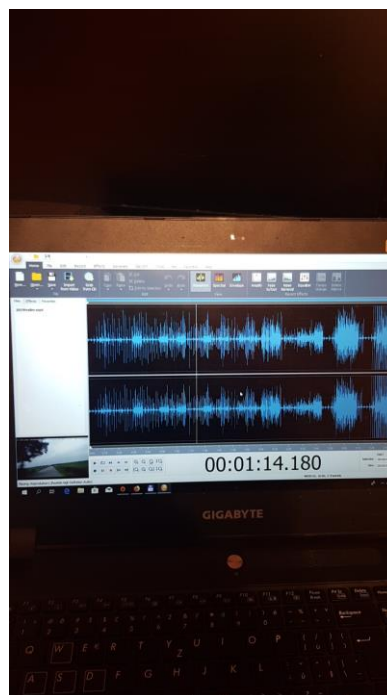
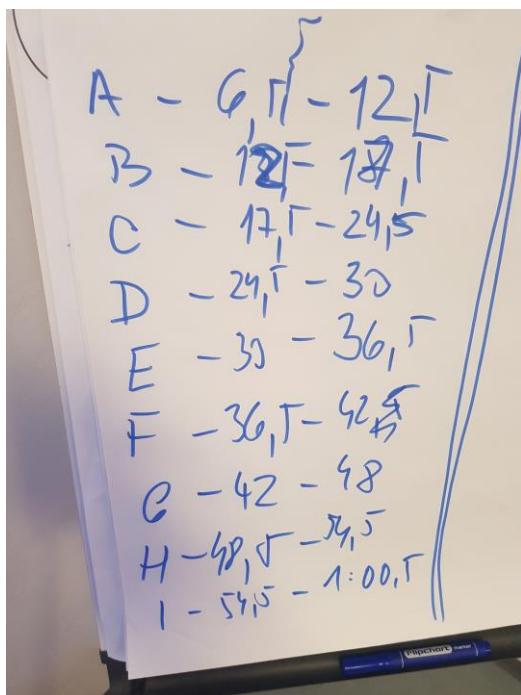
S malou zastávkou u Prácheňského muzea, kde je nízká zídka velmi podobná Téčku, jsme konečně dorazili do pivovaru. A protože nepíšeme lifestyle blog Jiřího Ovčáčka, ale seriózní reportáž, spokojme se s dvěma fakty. Vcelku ucházející pšenice a nepitelný kyseláč. V hospodě jsme si chvilku pokecali s Houbou, který byl sice v plné přípravě na nadcházející svatbu, ale stejně si na nás udělal chvilku času, za což jsme mu vděční. Rádi jsme Tě viděli! Ale co hlavně. Jako první *Tvůrce* viděl živou Jarču! No nic, do hajan, k Johance na snídani a návrat do Prahy přes Čerčany.

Přeskočme pár hluchých dnů, kdy Martin brblal, jak vychází datum vydání traileru blbě, že je na dovolené a nebude na to mít čas. Tak či tak, den T zákonitě nastal. A s ním spojená další Martinova křivda, protože měl naplánovanou společenskou zábavu do půl dvanácté, a pak se chystal na trailer. Jenže ouha, tento vyšel dřív a oba chapter leadi za vývoj, tedy J i J, začali rozkrývat místa.

Výsledek byl následující: Během první hodiny jsme měli věž Děkanského kostela, loupežnický stůl, Hradiště, kapličku, kterou jsem si dobře zapamatoval, když jsme kolem projížděli, ulici a sloup v Písku. Zbýval most. Ten jsem odhalil podle seznamáckých map druhého dne a nelenil a rovnou napsal starostovi Temešváru, kolik že tam mají vody. Martin mi mezitím upravil Hradiště na vyhlídku směrem na Hradiště a zbývalo najít kódy.

Zkoumáním frame-ů jsme odhalili kód v titulcích, ale bohužel mi tam nic nevycházelo, plachtu s kódem, nejspíš zvuk a finito. Nic dalšího jsme neviděli. U titulků jsem našel i možnou abecedu, ale chyběla mi tečka a dvojtečka, a tak jsem to vzdal. Jarča ne, ta se na to vykašlala a kód rozluštila i bez tečky s dvojtečkou. Načež jsem to reklamoval u RIKa, který mi taktně vysvětlil, že jsem debil, že IQxxxxxxx je také relevantní kód. Blahoslaveni budiž chudí duchem ...

Následovaly hodiny zkoumání podělaného plátna, aplikace x filtrů ... I to nakonec přineslo ovoce, kód jsem dal. Jarča mezitím prolomila karty, ale řešení IQUEST jí úplně neuspokojilo, a tak hledala dál. Nicméně nám to velmi pomohlo do další hry. To už se vrátil Martin a v kalendáři přibyla další schůzka, kde už jsme řešili praktické věci před čtvrtěčným odjezdem. Martin přišel s pozorováním, že frekvence nových zvuků je čím dál větší, což mě navedlo na myšlenku, že by to mohla být abeceda a na konci šifrované zvuky. S Martinem jsme zvuky přepočítali a bylo jich vskutku 26. Ověřili jsme si, že první zvuk ve slepenci na závěr je opravdu I a už se této myšlenky drželi. Ještě vznikla odpolední důležitá produkční schůzka, kde jsme s Martinem jednotlivé zvuky vyseparovali a odhalili devět z deseti zvuků. Jeden ne a ne dát. To se večer povedlo Jarče a poté, co Martin našel čárový kód, zbýval nám jeden poslední. A ten se nám do zveřejnění řešení odhalit nepodařilo. Nicméně jsme mezitím ztotožnili většinu dalších necinkajících míst.

Před odjezdem už zbývalo jediné. Povinná výbava. Martin sehnal lavor, mletou a pro jistotu i zrnkovou kávu s mlýnkem, dalekohled půjčil kolega, já vzal woka a rovněž, protože indicie tomu napovídaly, koupil rýžovací misku, sehnal zrcátka a snažil se všemožně přemluvit kolegy potápěče, aby si udělali výlet, protože odpověď od starosty zněla, že mostek je čtyři metry pod vodou. Nakonec jsme vše soustředili na Jarčina bývalého kolegu, který měl ve čtvrtek potápěčský sněm, na kterém by si měl najít k sobě parťáka. Pravda, Jarča tomu od začátku dávala pravděpodobnost jedno procento, ale já stále věřil. A jak to dopadlo? Však se k tomu dostanu.

Nastal velký čtvrtek. Bylo jasné, že tentokráte ubytování u Jerryho dopadne a že Jarča definitivně zajistí „backoffice“, protože jezevčíka, syna a jezevčíka nenechá samotné. A vlastně jsme psychopati, co jen shánějí potápěče. Přemlouvání ani vydírání nemělo smysl.

Ráno jsem naposledy odvezl dítě na fotbalový tábor, hodinu debordelizoval auto a dojel vyzvednout Pavliny věci do práce, abych ji o devadesát minut později mohl po schůzce nabrat na Budějárně. Dorazil jsem zrovna v momentě, kdy mi Pavla nechávala svůj kufr u stolu, což zvědaví kolegové, mající pár dní před *releasem* hovno co na práci, glosovali poznámkami typu, že už Pavle došla trpělivost a zabalila mi věci. Inu děti.

Po obědě jsem nabral Pavlu, v Čerčanech Martina a konečně jsme vyrazili do Písku. Resp. nejprve do Stádlece, kde jsme si prohlédli most, přečetli si o jeho přestěhování (což jsme už stejně věděli) a – po jednohlasném zamítnutí zajižďky do Bechyně (jeden hlas rovná se hlasu Martina) jsme pokračovali na Temešvár.

Tam jsme se šli projít k vodě a zjistili, že tohle tedy opravdu nedáme. Marné byli Jarčou na dálku udílené pokyny „Martine hop“, Martin tlak ustál. A protože si doma nenašel ani mizerných deset minut, aby sestrojil podvodní batyskaf s ultra HD kamerou ovládaný ideálně psionicky, museli jsme se tak soustředit na hledání potápěče. Kontakt na jednoho píseckého instruktora jsem měl.

Ještě než jsme opustili brány Temešváru, Martin si vzpomněl, že tu byl s FElem ubytovaný, a projevil zájem se tam nostalgicky podívat. Byl tak rozněžený, že jsme mu nedokázali tento zážitek odepřít. Tak jsme se pokochali, vyfotili si auto LKček, kteří tu byli ubytováni (při tomto zjištění veškerá zjihlost skončila a vrátil se bojovně naladěný Martin), a jeli.

V Písku jsme měli před plánovanou a objednanou prohlídkou kostelní věže hodinku a půl času, a tak jsme vyrazili do ulic. Nejprve k nejstaršímu sloupu u Křížkovy elektrárny. Ale cesta vedla kolem čeho, ano kolem Martinem objevené kavárny s *Hulvátém*, takže byl čas na jedničku. Zavřené mříže a vyvěšené otevírací hodiny ale jasně signalizovaly, že čtvrtek je zavřeno. Nebojte se, v pátek nebylo!

Po střihnutí, které Martin prohrál a ujal se tak role mluvčího, jsme suverénně nakráčeli do elektrárny a (skoro) slovy „ukáž nám ten sloup“ pozdravili. Pán nám byl ochotný za 210 Kč ukázat, kolik chceme sloupů, ale když jsme trvali na tom jediném, pouštěl síru a nadával, že jsme několikrát, on nic neví, on neví, že tu je nějaká soutěž, že jemu se nic neřekne, a takhle to teda nejde! Pochopili jsme, že tady nám pšenka nepokvete a pomalým krokem jsme se vydali k Putimské bráně, kontrolující přitom všechny sloupy. Pavla mezitím zavolala potápěči, který se s ním odmítl bavit s tím, že nejsme první, odmítl to jim, a na nás kašle úplně stejně. A bylo po žízalkách.

U Putimské brány, před skautskou klubovnou, objevil Martin sloup osvětlení, který nejevil znaky přítomnosti revizních otvorů, a tak jsme usoudili, že je starý. Sice nám pořád vrtalo v šíši, že osvětlení a vedení není totéž, ale co, starý byl, tak jsme ho vylustrovali. Jenže nic. V tom jsme uviděli malý sloupek s elektrickým vedením na stříšce uvnitř. To je on. Jenže branka je zavřená a je světlo. Padlo rozhodnutí, že vloupat se budeme až v noci. Když se po nás chce čtyři metry pod vodu, nějaké přeazení branky je bezvýznamná drobnost, a tak jsme se nad řešením ani příliš nepozastavili.

A přesunuli se do vedlejších uliček, kde jsme hledali dlažbu z videa. Jenže ouha, ani v jedné z vytipovaných ulic nebyla. Sice jsme objevili moc hezký krámk se sýry a koupili si mlsání, ale v Martinovi to začalo vřít a v jednom kuse opakoval, jak nám to letos nejde, a tak dále, a tak podobně. Snažil jsem se ho uklidnit tím, že podle toho, co jsem četl a slyšel, je průvodce z věže velmi vzdělaný pán a ví všechno možné i nemožné o Písku, a jistě nám poradí, ale ani to nepadlo na úrodnou půdu. Všechno vsázím na jedno kartu, místo abych ... no právě, místo abych co? Se ptal jinde? Nechali jsme tak Martina láteřit a posunuli se k věži, protože pátá se kvapem blížila. A za chvíli i náš průvodce.

Místní kostelník je muž nadmíru charismatický a všichni tři jsme jeho vyprávění „žralí“ a poslušně se nechali vyfotit u zvonu i se zvonom, přičemž si nás dirigoval jako malé děti. Ale věřím, že kdyby se pod touto andělskou rouškou skrýval masový vrah a chtěl mě zabít, ještě mu popřeju hodně štěstí a poděkuji mu. Inu, svatý muž. Na samém vrcholu věže jsme se rovněž poslušně vyfotili – i když doteď nechápu, proč si na fotku s nejužším místem na věži vybral zrovna mě! Rovněž nás upozornil na kód, abychom si ho pečlivě opsali. A pak přišla má diplomatická chvilka. Zcela bez zardění jsem se ho zeptal, jestli neslyšel o původním sloupu elektrického vedení, načež se zasmál, řekl, že to zná v Písku jen hrstka lidí, ale on mezi ně patří. A sloup nám ukázal. A jako bonus dodal, že Houba neví, že on to ví. A další radost měl tehdy, když zjistil, že o tom nevědí ani v Křižíkově elektrárně, i když tam bych spíše vsázel na intervenci *Tvůrců*.

Jelikož jsme byli ve čtvrtek zcela poslední skupinka a to jen my tři, pokračoval *datamining*. Ochotně se podíval na video se zatáčkou v dlažbě a pronesl na adresu *Tvůrců*, že jsou tito pěkně protřelí a zákešní, že tato dlažba byla před rokem měněna, a proto ji nemůžeme najít. Ale slíbil, že nás do uličky zavede. Zeptali jsme se i na potápěče, ale tam nám pouze řekl, že jeho kamarád sice potápěčem je a kdyby se přimluvil, jistě by nám kód vyzvedl, leč že to má drobný háček. Že dluží peníze a nikdo už ho pět let neviděl. A protože je pravděpodobnost, že se do druhého dne najde, asi tak velká, jako že si Jirka Luňák zahraje za Barcelonu, quest „Hledá se potápěč“ pokračoval.

Cestou dolů jsme si ještě nabili andělky, co si Pavla koupila, a vyrazili na prohlídku kostela, kam nás průvodce vzal. Kromě skvostné, několik století staré, poctivé zámečnické práce nám ukázal i fotku onoho sloupu, kterou si nechal pro tyto účely vyvolat, neb jsme nebyli jediní, kdo o tuto informaci projevili zájem. S uličkou však ano.

Ještě než jsme k uličce došli, čekalo nás krátké *intermezzo* s místní kultovní postavičkou žebráka. Náš doprovod ho evidentně dobře znal, a tak ho poslat pryč, jinak že promluví s jeho maminkou a on půjde zase do blázince. Nato se mu zmiňovaná postavička sice vysmála, ale opravdu zmizela. Když jsem se zmínil, že s dotyčnou osůbkou máme už osobní zkušenost, protože já všechna podobná individua přitahuji, když se snaží vyžebrot drobáček, naučili jsme se kouzelnou zaháněcí větu. Ta sice nezní „Hoř plamínku, plápolej, tupou sílu udolej!“, ale „Pozdravuje Tě kostelník!“, nicméně efekt má znamenitý. Téměř okamžitě jsme sice posláni do míst, kde záda ztrácí své slušné jméno, ale stále si odplivávající a nadávající žebrák odchází.

V uličce jsme si za pomoci kostelníka dobrých pět minut rejčili, ale kód přesto nenašli, omluvili se mu, že se sem vrátíme později a kód tedy na vlastní oči neuvidí, a nechali se dovést ke sloupu. Tam už jsme úspěšní byli, QR kód sejmuli a rozloučili se. A následovala prohlídka uličky část druhá. Tentokrát už úspěšnější, na boku jednoho schodu byl štítek umně zamaskovaný.

Mohli jsme tak směle vyrazit k našemu poslednímu bodu čtvrtěčního itineráře, ke skalní vyhlídce Májovka. Auto jsme nechali na Martinovu radu u silnice a vyrazili po lesní cestičce asi na čtvrt hodinovou procházku. Kód jsme si vyfotili, pochlubili se na telegramu a vrátili se tentokrát kratší cestou po silnici, upozorňující přitom Martina, že se dalo dojet po této cestě skoro až k vyhlídce a jeho zvolené místo k zaparkování nebylo zcela optimální. Marne oponoval tím, že si myslel, že tady bude zákaz vjezdu; vždyť je I.Quest, a tím se platnost značek na dobu nezbytně nutnou k získání kódu mění! Alespoň tak jsem si sám pro sebe upravil vyhlášku.

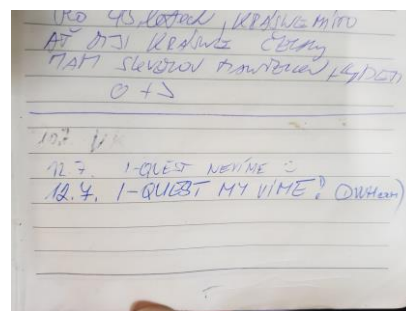
Pro dnešek jsme měli splněno. Odvezli jsme tedy auto k Jerrymu, v rychlosti se ubytovali a vyrazili směr pivovar. Najedli se, nakoupili pivo domů a vyrazili spát. Jako *Schlaftrunk* jsme si otevřeli novinku, kterou v pivovare kvůli nadměrnému pění neuměli natočit, jmenovitě Single hop ale Nelson Savignon. A všichni tři jsme se zamilovali. Jedno z nejlepších svrchně vařených piv, které jsem kdy pil. Tým DWH a crm doporučuje! KONEC REKLAMY, za kterou nebyla vyplacena žádná provize.

Páteční ráno jsme zahájili snídání U Johanky, odkud jsme (myšleno Pavla, ta jediná z nás není cholerická) zavolali na další potápěčský kontakt, který jsem večer našel. Jarčin kolega nás totiž poslal

do p ... eh ... odmítl nás. Tentokrát dostala Pavla instrukce, že se nenecháme odbýt a v případě nesouhlasu požádáme o kontakt na kolegy. Pan Knotek byl o poznání příjemnější, a protože měl zrovna cestu k zubaři, během čtvrt hodinky se za námi zastavil. Omluvil se, že zrovna jede na celý víkend do Prahy, a že nám nepomůže, ale že voda stojí za prd, že není vidět a jsou tam silné proudy. Ale že kluci Cimičtí by nám mohli pomoci, že mají outdoor obchod Panda a ať zkusíme je. A velmi se divil, že pan Čuka z Nektonu, se kterým se evidentně rozkmočil, nám nepomohl. Čekal, že nám pošle tři potápěče, každého za trojku. Představa devíti tisíc nás opravdu více než zarazila. Náš strop činil bratru dva tisíce.

I vyrazili jsme do obchodu. Oj, jak lituji, že nám pan kostelník prozradil umístění sloupu. Tento se totiž nacházel přímo u obchodu Panda outdoor a sloup opravil právě otec bratrů Cimických. Kdybychom sloup takto náhodně našli, to by byl „Diviš“ a oslava bohyně Fortuny. Takto jsme na sebe jen s úsměvem mrkli a vstoupili dovnitř. Chvilku jsme zevlovali, než se panu Cimickému uvolnili ruce, a mohli jsme s ním promluvit. Opět jsme měli pocit, že by nám rád pomohl, ale je prý nastydlý a kluci jsou v Chorvatsku, že na neděli by někoho stihl sehnat, ale takhle ... no prý se zkusí poptat, ale sám tomu nevěří. A nevěřil tomu tentokrát ani největší optimista v týmu, tedy já. **QUEST FAILED!** Definitivně jsme se smířili s tím, že tříbodový kód nezískáme. A vyrazili ke kapličce.

Tam jsme kód objevili vcelku rychle, ale ne dost rychle na to, abychom nepotkali další tým – Tukdam. Prohodili jsme pár slov a dohodli se, že večer popijeme v pivovare. A vyrazili směr Bechyně, abychom si prohlédli, jak to tam vypadá. Tam jsme se naobědvali, Martin si skočil na jedničku do místního pivovaru a pokračovali jsme směrem k loupežnickému stolu. Auto jsme nechali na cestě asi kilometr od cíle a dále vyrazili po svých. Po čtvrt hodině jsme se dostali nahoru, zaznamenali si kód pověšený na stromu, vyfotili si lebky na kamenném stole a rozhodli se v deníčku zanechat vzkaz pro příští generace. Proti bylo několik vos, které si uvnitř stavěly hnízdo, ale nakonec se naší magie zalekly a odletěly pryč. Poslední vzkaz v návštěvní knížce byl z téhož dne a zněl „I.Quest – Nevíme ☺“. A tak jsme odepsali „I.Quest – MY víme! (DWH crm)“

A to bylo z hlediska před soutěže vše. Už jsme si jen v Kauflandu nakoupili zásobu proviantu na sobotu, zastavili se za kostelníkem, abychom mu dali jako díky za jeho pomoc bonboniéru, a jali se doladit formu jak jinak než v pivovaru (samozřejmě se zastávkou na jednoho *Hulváta*, opak by nám Martin neodpustil). Zevnitř jsme sledovali, jak přichází tým Tukdam a hned zase odchází, protože na rozdíl od nás neměl rezervačku. A tak se debata o soutěži nekonala. A to ani když jsme zjistili, že vedle nás sedí Vládci strachu, kteří byli ještě násobně tajemnější než proslulý karpatský hrad. Nabalili jsme zásobu (ano, více než deseti) petek Savignonu a vrátili se k Jerryemu a po jedničce vytuhli.

Zde si dovolím menší vsuvku, či spíše apel. Houbo, chlapče milý, kamaráde kuchaři, mistře grilu, uznávaný gurmete, zavítej prosím do pivovaru a vysvětli jim, jak se krájí krkovice na gril. Marty si dal stejk, který musel krájet Asiat nebo křivoruký Edvard, protože aby se výška na jedné straně a na druhé straně téhož masa lišila o dva centimetry, to je věc vsutku nevídaná. Dívaje se na talíř, glosoval jsem to slovy, že buď bude půlka nasračku propečená, anebo druhá syrová. A bylo to tak – bohužel varianta dva. Následovala reklamace a nový pokus. A opět stejná písnička, maso řízlé jak od amatéra, a v místě lokálního maxima nedopečené. Omluva od servírky, jídlo zdarma. Prosím, Pavlíku, dohlédni na ně, je to škoda a ostuda, děkuji uctivě.

A už se konečně dostáváme do soutěžního dne. Všichni jsme vstali včas, nabalili vše potřebné do auta a vyrazili na cestu. Zaparkovali jsme na Shellce kousek od centra Písku, dali si kafe (a colu) a čekali na 6:00. Objevil se první quest - karty. Vytáhl jsem taháček, protože podle Jarčina zjištění jsem si připravil překladovou mapu a během minuty jsme měli výsledek – kostnice. Rychlogoogle radil, že jediná v okolí je v Putimi, a tak jsme tak hned vyrazili. Ostatně nebylo to ani deset minut cesty.

S Martinem jsme vyběhli na hřbitov a ve mně se vařila krev. Už tam byly dva hloučky lidí! Jak tam sakra můžou být tak rychle?! Martin vyfotil kód a vrátili jsme se do auta. Když Martin viděl můj natažený ksicht, vysvětlil mi, že jsem trubka, protože to všechno byli organizátoři a vsutku, pohled do rozhraní hovořil jasně. První místo. Ovšem další úloha už byla oříškem. Chvilku jsme zkoušeli googlit a našli i kostel v Písku, ale co kčertu s tím? Bylo nám jasné, že to budou nějaké čtyři body a zase čáry, co se někde protnou, no jo, ale kdo z vás to má ... tedy umí? Z nás nikdo. Postupně jsme vybrali všechny

nápovědy a bylo nám to k prdu, tohle prostě nikdo z nás nedá. Takže **poučení** – na I.Questu si s GPS nevystačíš, nutně se někdo z nás (rozuměj Martin) musí ty ostatní srágoro-systémy naučit! A najít kreslítko úhlů do map, to je to samé jako to stelárium z loňska.

Po hodině – ještě že mrtvá čára nebyla delší – jsme se dozvěděli, že máme jet do Radioklubu. Toho času jsme už padli na druhé místo, ale bylo jasné, že Hujeři (=LK) to dají. No nic, náskok nemají velký, to ještě zvládneme. Vyrázili jsme tedy nazpět do Písku. Snídani jsme zkrátili na minimum, nabrali startovní sadu, a protože HQ LKáčka obsadili, rozhodli jsme se poodjet asi sto metrů dál, abychom mohli v klidu mluvit a neměli nikde „cizí uši“.

Martin začal řešit hodiny, já s Pavlou trojičky a Jarča všechno krom našich trojic. Zlehka jsme si brali nápovědy, ale výsledek moc nepřicházel, až se Jarča ozvala, že nejspíš hodiny má. A poslala nám GPS souřadnice kamsi k rybníku. Martin to zavrhl slovy, že to je blbost, vždyť tam nic není, vždycky dávají jen zajímavá místa, tam nepojedeme. Chtěli jsme sice oponovat, že nic lepšího stejně nemáme, ale Pavla přečetla trojičky obráceně, já zagoogil a bylo, Congregatio Jesu – zámek Štěkeň, jedeme tam. Nastartuju a ... nic. Hodina stání s vypnutým motorem, ale zapnutou auto ledničkou, abychom měli nachlazená piva, nás stála baterku. Martin se tak vrátil do Radioklubu a během pár minut sehnal kabel a s pomocí *Tvůrců* jsme nastartovali. Takže Štěkeň podruhé.

U brány jsme vyfotili kód a vjeli dovnitř, to už aktuálně čtvrtí. Pozdravili jsme tým soupeřů a pokusili se otevřít zámky. Jenže jeden se protáčet, a byť jsme měli oba klíče, dlouhé minuty jsme museli zámek páčit do původní pozice. Naštěstí se dobrá věc podařila a my si vzali čuchací soupravu. Poté dorazil další tým, schránku odemkl a něco fotil. To jsme si uvědomili, že jsme tak trochu zapomněli na další kód, další propad v žebříčku, nevadí, to doženeme. Dostali jsme nový úkol, historickou mapu. Chvilku jsme googlili, ale bez úspěchu. To už se ozvala znovu Jarča, že na původním řešení trvá, že proto má i matematické zdůvodnění. Martin byl sice zásadně proti, ale ježto to bylo necelých deset minut a lepší plán jsme neměli, vyrázili jsme po polňačkách tam.

No, nemusím říkat dvakrát, že pravdu měla Jarča. Kdo mohl tušit, že Houbovic rodina tu má chatu ... Čekalo náš čuchání číslo dvě a poté instalace klacíků do připravených objímek. S trochou představivosti jedno dřívko ukazovalo na plovoucí krmítko a druhé na krmítko potopené, ale dalekohledem jsme neviděli nic. A protože průnik pomyslných dvou čar byl kdesi v rybníčku, a *timeout* slabých dvacet minut, rozhodli jsme si koupel odpustit a raději vyrazili do Nových Kestřan, které se nám mezitím spolu s rýžovacími questem po vypršení jiných úloh objevily. Slízli jsme kód ve vesničce a popojeli rýžovat.

Abychom se dlouho nezdržovali, pomocí naší super rýžovací pánve jsme identifikovali osm relevantních vzorků, dali je Pavle na zkoumání do pytlíku a vyrazili zpátky k rybníčku, kde nás měl čekat alternativní kód vprostřed pole. Po neúspěšné snaze urazit fabince podvozek, jsme se dokodrcali skoro až k poli, kde na nás čekalo vzrostlé obilí. V noci přšelo, a tak jsem nabídl, že dál půjdu sám, že stačí, že jako prase budu jen já. A jelikož v povinné výbavě nebyl uveden srp, kosa ani kombajn, a katanu jsem si neprotřele nechal doma, nezbývalo nic jiného, než si cestičku vyšlapat.

Po několika dlouhých minutách, kdy jsem si nadával, že jsem měl raděj Martina vyhecovat ke skoku do vody, jsem zadal kód *stavidlo* a vydal se na zpáteční cestu. Krom setkání se srnkou ale tato ničím zajímavá nebyla. Pavla však mezitím louskla rýži, a tak se nám najednou objevili tři úlohy.

Zatímco jsem se převlékal, protože letos jsem si obezřetně vzal komplet náhradní oblečení včetně bot, Martin ve videu poznal rozhlednu Jarník a kód hned zadal. V dalších ukázkách jsme poznali Cimrmany a Křížíka, a trochu paradoxně nás vše vedlo do Křížíkovy elektrárny. A tak jsme neztráceli čas a rovnou vyjeli. V průběhu cesty Jarča upřesnila, že druhým cílem není elektrárna, nýbrž zámek ve Stádleci, ale vzhledem k dojezdové době bylo zřejmé, že ten v časovém limitu nestihneme.

V elektrárně jsme se prokázali oběma propustkami a vyrazili na ostrůvek, kde zrovna končili LKčka. Čekal nás tam zavřený box s kódem označeným ABCD, stejně jako naše plastová kolečka. A protože zadání odkazovalo na doporučenou výbavu, navrhl jsem ponořit kolečka do laboru. Samozřejmě k velkému údivu jak organizátorů, tak Pavly s Martinem; nechápali, co tím sleduji. A ostatně já také ne, čekal jsem, že na kolečkách bude něco vidět nebo se třeba rozlepí. Samozřejmě nic. Tak jsme si vzali rovnou další nápovědy a zjistili, že to zase taková kravina nebyla, jen bylo potřeba použít kompas. Půlnoční směr mi samozřejmě okamžitě evokoval sklepáckou scénku o Sněhurce, kde moudrý pradědeček povídá: „Sněhurko, dej se cestou půlnoční. To je na sever!“ Ale *Tvůrci* nejspíše zamýšleli připomenout úvodní stránku viribusu. Tak či tak, po drobných peripetiích s hledání rovného a nemagnetického povrchu, jsme konečně vyplodili kód a mohli začít čuchat. Všechny už nás bolela hlava a tak pravděpodobnost chyby narůstala geometrickou řadou.

Dále na Jarník. Zaparkovali jsme dle instrukcí vedle dalších asi šesti aut „ajkvestáků“, a protože smrady už si vybraly svou daň, musel jsem od Pavly vyžebrot růžové štěstí, které ale bylo speciální kanadské a oranžové. Nevadí, hlava opravdu přestala třeštit. Rozhledna byla od parkoviště coby kamenem dohodil, rozhodně v žádném případě deklarovaný kilometr. Pavle se nahoru moc nechtělo, a tak jsem tam vyrazil s Martinem. Jenže po dvou otočkách mi ztuhlé nohy připomněli akrofobii a odmítly jít dál. Vrátil jsem se tak nazpět a vyměnil se s Pavlou.

Když jsem na webovém rozhraní viděl, že další úkol je nahoře pozorování dalekohledem a také další čuchání, došlo mi, že to bude nadlouho a zkusil sám sebe přesvědčit, že nahoru vylezu. Tentokrát jsem zvládl čtyři otočky, a pak se vrátil. Další sebemotivační pohovor už zabral a jednou rukou křečovitě svíraje zábradlí a druhou Pavlin tablet, jsem šnečí rychlostí vyšplhal až na vrchol. Nutno podotknout, že ke všeobecnému pobavení všech ostatních, protože jsem se klepal víc, než celá rozhledna pod nápořem větru. Pavle jsem okamžitě vrazil tablet a pomohl jí očuchat aspoň čtyři zkumavky. Když

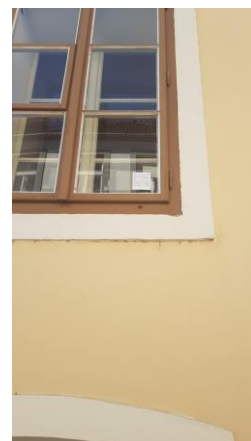
Martin nevyžadoval naši (chápej Pavlinu, já odmítl být na vteřinu pustit jednu kteroukoliv ruku ze zábradlí) spolupráci, nechal jsem se Pavlou odvézt dolů. Za minutu volal Martin, že vlastně pomoc potřebuje, a tak se Pavla vydala nazpátek. Oba se vrátili deset minut před expirací, a bylo tedy jasné, že na luštění světýlek moc času nebude. Podle zvukového záznamu z telefonu jsme si vše přepsali na papír, ale stále nám to na Braillovo písmo nesedělo. Řešení nám prozradilo, že taky nemohlo, protože to byla Pratchettova semaforová abeceda z Pošty. Vzhledem k tomu, že jsme od začátku vycházeli z chybného (filmového) předpokladu, že na jedno písmenko je třeba 4x4 světel, nenapadlo nás hledat alternativní abecedu. Tu jsme s pomocí googlu našli celkem rychle, ale kamzík byl zpět na rozhledně rychleji a zadal alternativní kód ze schodů.

Další otevřené hádanky jsme na první dobrou nedali (vlastně ani na druhou, ani žádnou další), ale bylo to jedno. Teď jsme měli namířeno do Stádlece a bylo nám jasné, že není reálné, abychom se vrátili do dvou hodin, což byl časový limit nových úloh. Z tohoto důvodu jsme ani nečerpali nápovědy, jen si v rámci *brainstormingu* vyměňovali tipy jako „dům u šourku“, „socha s pindíkem“ a podobně.

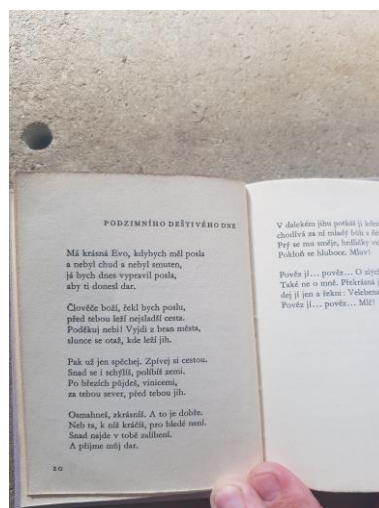
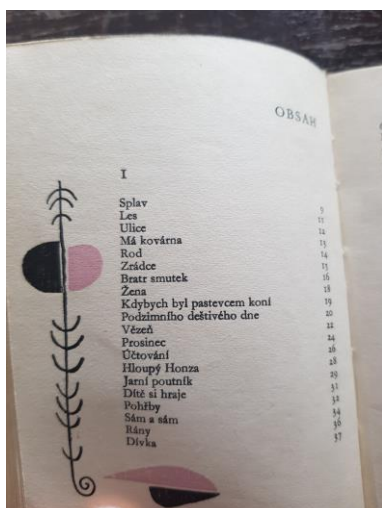
Při příjezdu na stádlecký zámek nás chytla průtrž mračen, ale stihli jsme se schovat na nádvoří. Tam zoufale bloumal další tým, který ne a ne najít požadovaný kód. Umístěnou dřevěnou pannu jsme podrobili prohlídce dutin, svlékli ji do naha, i z kříže vyndali, ale nic. Proto jsme se vloupali do několika místností, aby ani tam po kódu ani vidu, ani slechu. Zavola jsem tak RIKovi, jestli je vše OK, ale ten mi řekl, ať se soustředím na indicie, že všechno v pořádku je. A tak jsme znovu rozebrali modelku, tentokrát ale Martin vyndal i násilím násadu z pipinky a ejhle, právě na násadě byl kód. Rychle jsme vše uvedli do původního stavu, aby nás soupeři, toho času pohybující se venku, neviděli a protože další obrázek byl Stádlecký most a právě z tohoto směru vyjelo několik soutěžních aut, jeli jsme tam též. Dokonce jsem si splnil i sen, vešel se mezi sloupky a autem přejel na druhou stranu. Když jsme si znovu otevřeli rozhraní, všimli jsme si červeného terčíku v levém horním rohu, který jsem předtím přehlédl a jali se porovnávat budovy v reálu a ty na fotce.

Martin dokonce našel i vyobrazenou fotku na webu a bylo jasné, že platí Martinovu tušení, že se jedná o původní umístění mostu před jeho přestěhováním, a tak jsme jeli na Podolský most. Kód jsme zadali a objevila se nám první část finálové šifry. A když po pěti minutách vypršely obě úlohy, měli jsme tak jasný další plán. Nejprve Dům U Koulí, a pak Radioklub podruhé. Martin měl v telefonu uložený i původní QR kód, který byl na domě z ročníku před lety, ale *Tvůrci* ho samozřejmě renovovali, a tak starý nefungoval. Škoda.

V Písku jsme na prasáka hodili auto až k Putimské bráně s tím, že jen sejmeme kód a popřčíme, jenže ouha, úkol pokračoval. Přeparkoval jsem tedy inteligentněji a mohli jsme vyrazit. Odemkli jsme si kódem ze startovního balíčku, prozkoumali a vyfotili si knížku v domku Fráni Šrámka a popáté si začuchali. A hurá do Radioklubu.

Tam nás ale Houba vyhodil s tím, že když nevíme, co tam chceme, ať si všechno znovu přečteme. A tak jsme poslušně na mapě zobrazili čtverec 3x3 a stejně nic neviděli. To už Houba nevydržel, a řekl nám, že přece každé blbec vidí, že roh domu je támhle a ne tam, kde teď stojíme. Trochu zahanbeni jsme poodešli a kód samozřejmě našli. A rovněž se dozvěděli, co budeme dělat.

Následoval Houbův chemický test, jehož zadání jsem, jsa všemožnými výpary omámen, nepochytil, ale Pavla naštěstí ano a během chvilky měla řešení, za které ji Houba pochválil slovy, že zde nemá co vytknout. Zkusili jsme kód zadat a nic. To už Houba varovně zvedl prst a zopakoval, ať se naučíme číst. No jistě, nebyl to kód, ale nápodoba pro literární quest. Pavlu hned napadlo, že relevantní budou kapitálky na stránce, která byla u Šrámka vytržená, a po chvilce jsme měli kód. Zbývalo poslední očuchání. A kód by na světě. Ale samozřejmě chybný. Houba nám ho zkontroloval a prozradil, že tam máme jednu chybu (to je celkem úspěch). A naštěstí i řekl, kde, abychom mohli zkusit chybějící písmenko uhodnout. Představa, že bychom museli na všech šest míst znovu a zkoušeli tam ověřovat pachy, pro nás byla nereálná, to bychom regulérně vzdali. Takto máme dle Houby jen 36 možností pro *bruteforce*. Namítl jsem, že ne třicet šest, ale protože jsem všechny rozdílné, možností je jen 28. To už mě chtěl skoro zabít, ale nakonec si to rozmyslel, řekl jen „prostě míň a jděte“. A šli jsme. V týž okamžik

už RIK napsal zprávu, že máme vítěze. Ale nepotvrdil očekávané, že to jsou LKčka, byl tajemný. Ale my to věděli!

Martin pro dvou minutách kód zlomil, následovala druhá část šifry a poslední úloha. Hned jsme hodili všechny nápovědy a byli jsme přesvědčení, že se jedná o most v Bechyni. Martin moc neprotestoval a vyrazili jsme. Když v průběhu cesty zjistil, že tento most se jmenuje Duha, bylo to stoprocentní. Podle truhlice jsem odhadoval, že kód bude přímo u pilíře, což Martin zakrátko potvrdil a našel silnici až k němu. Blížila se sedmá hodina večerní, my jsme se z osmého místa posunuli nazpět na čtvrté, a doufali jsme, že se ještě posuneme. Těsně před načtením kódu však průběžné pořadí zmizelo.

Nevadilo, měli jsme poslední část kódu, a tak jsme vyrazili na zaslouženou večeři v Bechyni doufajíce, že přitom buď my, nebo Jarča, kód louskne. Podobný nápad měl i tým MR, který se do téže restaurace o dvacet minut později rovněž usadil. Nemajíce nápad, čekali jsme na osmou hodinu, kdy bude uveřejněna nápověda. Jenže co čert nechtěl, nápovědu získáme až fyzicky v Kestřanech. Rychle jsme sbalili všechny věci, já zaplatil najednou, abychom neztráceli čas rozpočítáváním, a vyrazili jsme. Jenže pan Dijkstra byl neúprosný, na místo dorazíme 20:50!

A to nám ještě o dvě minuty fandil. Dokodrcali jsme se na místo těsně před koncem, řekli si o nápovědu a během minutky složili a vyfotili kostku Jarče. Ale pozdě, to už stihnout nešlo. XOR quest jsme tak vyřešili až doma. Potřebovali jsme tak ještě dvacet minut. Kdybychom se tak místo večeře vrátili raději k Písku ... ale kdo to mohl tušit.

Opekli jsme si buřtíky, poklábosili s ostatními, počkali si na vyhlášení a nakonec z toho bylo krásné páté místo. Martin byl sice trochu zklamaný – nutno podotknout, že poté, co v práci kód vyřešil, se toto ještě vystupňovalo – ale my s Pavlou jsme byli spokojení. Zatím naše nejlepší umístění. Drobné chyby, které se nakupily, nás stály lepší místo, ale to si povíme na retrospektivě a snad se z toho napřesrok poučíme.

Z některých úkolů (koupání, čuchání) jsme nebyli nadšení, pořád jsme byli v jednom kole a na mincovní quest nebyl naprosto čas, ale to jsou naprosté drobnosti vzhledem k tomu, co se autorům povedlo připravit. Počínaje celoročním záprahem, pokračuje přes všemožná ztížení *multivehiclu*, aby nepřinášel výhodu, eliminaci veškerých front, konče neuvěřitelně složitou přípravou, která byla s letošním ročníkem spojená. Tleskám a smekám za naprosto profesionální organizaci. Startovné 1500 Kč snad nemohlo ani pokrýt náklady. Za podobnou zábavu bychom všichni rádi zaplatili daleko více, abychom si byli jistí, že na tom netratíte. Závěrem – strašně moc DĚKUJEME!

P.S.: Zvětšujeme z crm na CRM, Pavlo, bylas opravdu moc užitečná mašinka!

P.P.S.: Sice se tyto kategorie nevyhlašovaly, ale ve smíšených družstvech jsme obsadili druhé místo, v *singlevehicle* rovněž stříbro a ve tříčlenných týmech jsme dokonce zvítězili!